

[Søren P. Larsen.]

Rentemodtagerne, at de løber sur i det, for det hele er jo lidt indviklet, min Behøjeelse gælder de Agitatorer, de Redaktører, der hemningsløst har brugt ethvert Angreb, som fremkom paa vor Rentelovgivning, uden at undersøge Forholdet tilstrækkeligt. Derfor kunde jeg godt tænke mig, at vi i Udvalget bliver nødt til at foretage en Undersøgelse af Lovens Virkninger. Jeg har underskrevet Loven af 1946, og jeg mener ikke, det er urimeligt, at vi forlanger i Udvalget at faa en Undersøgelse af dens Virkninger, ikke paa Grundlag af Talemaader, men paa Grundlag af de Indberetninger, som foreligger fra de sociale Udvalg.

Det er derfor, jeg finder, det vilde være klogere og rigtigere at vente med Revisionen, indtil Loven har virket et helt Aar, saa at man dog kunde faa et enkelt Regnskabsaar til fuldkommen Undersøgelse. Det eksisterer jo ikke. Fra Juli i Fjor til April i Aar, det er $\frac{3}{4}$ Aar, og endnu er vi kun naaet et Par Kvartaler ind i det næste Aar.

Dernæst vil jeg sige, at den Motivering, den højtærede Minister gav for Fremsettelsen af Forslaget, var mere følelsesbetonet end Bemærkningerne til Lovforslaget, og det kan ikke klare det. Det er ikke min Opgave at fremskaffe dette Materiale, men vi bliver nødt til at have noget. Vi har megen Interesse for at faa Problemet drøftet og faa undersøgt, hvilke Huller der eventuelt kan være hist og her. Vi er rede til en Drøftelse, og derfor gaar vi selvfølgelig ind i Udvalgsarbejdet, men den højtærede Minister kan anstændigvis ikke, naar Forslaget kommer til Behandling den 11., forlange, at Rigsdagen skal tage Stilling til det inden Jul, altsaa paa 9 Døgn, saa er der jo endda en Søndag imellem. Historien om, at Pengene kan udbetales hurtigt, tror jeg ikke paa, jeg har mine Erfaringer fra 1946, som taler derimod.

Evald Christensen: Jeg vil gerne gentage og sætte en Streg under den Henstilling, som jeg fremkom med i min Tale, om at gøre Administrationen lettere og billigere den, ikke mindst af Hensyn til de gamle og Invaliderne. Min Henstilling gaar ud paa, at den højtærede Socialminister og det kommende Udvalg tager Stilling til Spørgsmaalet om efter Ministeriets Udregning at udbetale et Eengangsbeløb, som skulde gælde til 1. April, og derefter lade den Lov, hvortil der her foreligger Forslag, træde i Kraft. Det vilde ogsaa have den Fordel, at dette Eengangsbeløb kunde udbetales til Jul.

Hans Thyge Jacobsen: Den højtærede Socialminister henviste til Finansministeren, hvad angaar Dækning for de 50 Mill. Kr., som foreslaas. Det skal jeg ikke sige noget til. Den højtærede Finansminister bliver nødvendigvis paa et eller andet Tidspunkt impliceret i denne Sag, og den højtærede Minister vil sikkert give mig Ret i, at Tingets Partier og enkelte Medlemmer i den forhaandenværende finansielle Situation, som er blevet skildret i meget mørke Farver, navnlig af den højtærede Finansminister, maa kræve, at der under Behandlingen af et saadant Forslag kommer til at foreligge en Anvisning paa, hvorledes Midlerne skal tilvejebringes. Jeg tror, den højtærede Finansminister bliver nødt til at indrette sig paa, at skal dette hans Forslag om øgede Udgifter overhovedet nyde Fremme, maa det under Udvalgsbehandlingen følges af Forslag om Tilvejebringelse af Midlerne.

Mine Tal med Hensyn til, hvad et Ægtepar her i København kan opnaa i Aldersrente efter den højtærede Ministers Forslag, skulde være rigtige. Saa vidt jeg kan se, har jeg regnet 44 Kr. galt paa Beklædningsstillægget, men ellers skulde Tallene ved nærmere Gennemgang være rigtige, saaledes at et Ægtepar her i København uden Ventetillæg, uden Alderstillæg og uden Børnetillæg, men altsaa med de Tillæg, som alle Aldersrentenydere skal have, nemlig Ægteskabstillæg, Brændselstillæg, Beklædningsstillæg og Huslejetillæg, kunde faa i alt 3 344 Kr.

Det er her, jeg har sat ind med det Spørgsmaal, om Aldersrentens Maksimumsbeløb nu ikke er ved i betænkelig Grad at nærme sig de lavere Arbejdsindtægter saavel for de offentligt ansatte som for de i det private Arbejdsliv beskæftigede. Det siger sig selv, at her maa man give Agt, for det kan aldrig blive et sundt Forhold, at Alderdomsforsørgelsen er saa rigelig, at det kan betale sig at opgive sit Arbejde paa et tidligere Tidspunkt, end det af Hensyn til Helbred og Kræfter er nødvendigt. Der er her et Punkt, hvor det er ganske nødvendigt for os at give Agt, saa vi ikke overskrider en vis rimelig Grænse.

Hvad angaar det, jeg i øvrigt sagde om Aldersrentens Maksimumsbeløb, har det ærede Medlem Hr. Bundvad ikke Ret i, at det jo blot vilde betyde, at man maatte hente Midlerne saavel til det ene som til det andet højere oppe. Nej, det, som den stærke Tilnærmelse mellem Pensionen for de lavest lønnede og Aldersrenten skal gøre os opmærksom paa, er, at den ene Kategori af de